

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Β΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. ΣΤ΄.

Ο ΒΙΚΟΝΣΦΙΛΔ.

Ὁ Βενιαμὶν Δισραήλης, νῦν λόρδος Βίκονσφιλδ, κατάγεται ἐξ ἑβραϊκῆς οἰκογενείας, ἀνηκούσης εἰς τοὺς ἐξ Ἰσπανίας ἐκδιωχθέντας ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς ἐξετάσεως Ἰσραηλίτας περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΕ΄ αἰῶνος, οἵτινες εὗρον ἄσυλον ἐν τῇ Βενετικῇ Δημοκρατίᾳ. Ὁ πάππος τοῦ Βίκονσφιλδ ἦτο ἔμπορος Ἰταλός, ἀποκατασταθεὶς κατὰ τὸ 1750 ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου ἐνηγαλίσθη τὸ δόγμα τῶν Διαμαρτυρομένων. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτο καλὸς συγγραφεὺς, ἀποθανὼν τῷ 1848. Ὁ Βενιαμὶν ἐγεννήθη ἐν Λονδίῳ τῷ 1805, πρὶν ἢ δὲ ἀναμιχθῆ εἰς τὴν πολιτικὴν, ἦτο γνωστὸς ἀπανταχοῦ ὡς διάσημος μυθιστοριογράφος. Τὰ ἔργα του μετεφράσθησαν εἰς πάσας σχεδὸν τὰς γλώσσας.

Ὁ Βίκονσφιλδ ἔμεινε πιστὸς εἰς τὴν καταγωγὴν του, ἢ μᾶλλον εἰς τὴν διπλὴν καταγωγὴν του. Διότι ὡς Ἑβραῖος μὲν ὑπερησπίσθη πάντοτε τὸ ἔθνος του, ὡς Ἰταλός δὲ ἀφιέρωσε τινὰ τῶν ἔργων του τῇ πρώτῃ πατρίδι του Ἰταλία.

Τῷ 1837 ἐξελέχθη βουλευτής. Ἡ πρώτη του ἐν τῷ κοινοβουλίῳ ἀγόρευσις ὑπῆρξεν ἐλεεινῆ. Διὰ τοῦτο πάντες οἱ Βουλευταὶ ἐγέλων καὶ πολλοὶ διέκοπτον αὐτὸν διὰ γρυλλισμάτων καὶ γαυγισμάτων. Πᾶς ἕτερος θὰ ἀπεθαρρύνετο καὶ θὰ ἐπαναλάμβανε τὸ ἔργον τοῦ μυθιστοριογράφου. Ἄλλ' ὁ Δισραήλης, ἀληθοῦς τύπος Ἀγγλου, ἔλεγε τοῖς σαρκάζουσιν αὐτὸν: «Θὰ ἔλθῃ καιρὸς, κύριοι, καθ' ὃν θὰ προσέχετε εἰς τὰς ἀγορεύσεις μου». Ἐνεκλείσθη λοιπὸν, εἰς τοιοῦτον σκοπὸν ἀφορῶν, ἐπὶ 4 ὅλα ἔτη εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, καὶ εἶτα ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων μέγας ρήτωρ, οὗ ἠναγκάσθησαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἀντίπαλοί του νὰ ἀκροῶνται μετὰ προσοχῆς.

Ἐπὶ τέλους ὁ Βίκονσφιλδ ἐγένετο καὶ πρωθυπουργός, ἀναγορευθεὶς ἡγέτης τοῦ κόμματος τῶν Συντηρητικῶν.

Ὁ Γλάδστων(α) καὶ ὁ Βίκονσφιλδ εἰσὶν οἱ δύο μέγιστοι τῆς Ἀγγλίας πολιτικοί. Συναντῶνται δὲ ἐν πολλοῖς. Πρῶτον

(α) Περὶ Γλάδστωνος ἴδε ἂν Ἀνατολῆς, ν Τόμ. Α΄. σελ. 104.

εἰσι σχεδὸν ὀμίληκες. Ὁ Γλάδστων εἶναι ἑβδομηκοντούτης, ὁ δὲ Βίκονσφιλδ ἑβδομηκονταπενταετής. Ἀμφότεροι ἀνήκουσιν εἰς τὴν μεσαιὴν τάξιν τῶν πολιτῶν. Ὁ Γλάδστων ἐστὶν υἱὸς Σκώτου ἐμπόρου, ὁ Δισραέλης υἱὸς συγγραφέως. Ἀμφότεροι ἤρξαντο τοῦ σταδίου τῶν καταταχθέντες ἕκαστος εἰς τὸ ἀντίθετον κόμμα οὗ σήμερον ἡγεῖται. Ὁ Γλάδστων κατετάχθη πρῶτον εἰς τοὺς Συντηρητικούς, ὁ δὲ Βίκονσφιλδ εἰς τοὺς Φιλελευθέρους. Ὁ Βίκονσφιλδ, ὅταν ἐγκατέλιπε τοὺς φιλελευθέρους καὶ κατετάχθη εἰς τοὺς συντηρητικούς, ἐκλήθη ἀποστάτης, ἀγύρτης κτλ. ὁ δὲ περιλάλητος Ἴρλανδὸς ριζοσπάστης Ὁ-Κόννελ ἐν τινι παρ' αὐτοῦ δημοσιεύσει εἰς πιστολῆ ἀπεκάλεσεν αὐτὸν: «Διάδοχος τοῦ ληστοῦ, ὅστις ἀπεβίωσεν ἀμετανόητος ἐν τῷ σταυρῷ».

Τῷ 1837 ἐξελέχθη ἐκ νέου Βουλευτής. Ἡγωνίσθη ἐπὶ μακρὸν ὅπως καταβάλλῃ τὴν ἀντιπάθειαν ἣν ἐνέπνευσε τοῖς πᾶσι, συντηρητικοῖς τε καὶ φιλελευθέροις, ἐπὶ τῇ ἀποστασίᾳ του. Ἐπὶ τέλους διὰ τῆς μεγαλοφυΐας του ἐνίκησε, καὶ τῷ 1852 εἶδομεν αὐτὸν ὑπουργὸν τῶν οικονομικῶν ὑπὸ τὸν Δέρβυν, καὶ αὖθις τοιοῦτον τῷ 1858, τῷ δὲ 1868 πρωθυπουργὸν. Εἶναι ὅμως ἀληθές ὅτι πάντα τὰ ὑπουργεῖα εἰς ἃ μέρος ἔλαβεν ὁ Βίκονσφιλδ ὑπῆρξαν ὀλιγόβια καὶ ἔζησαν βίον θουελλῶδη.

Ὁ Δισραέλης εἶναι, ὡς προεῖρηται, μέγας ρήτωρ. Οὐδεὶς ἐν τῇ τῶν Κοινοτήτων Βουλῇ δύναται ν' ἀνταγωνισθῇ πρὸς αὐτὸν, καθόσον ἀφορᾷ τοὺς σαρκασμούς καὶ τὴν εἰρωνείαν. Οἱ δηκτικοὶ ἀ-

στεῖσμοί του εἰσι τόσῳ καυστικοί, ὥστε ἀφίνουσι πληγὴν ὀπισθέν των.

Τὸ τελευταῖον μυθιστόρημα τοῦ Δισραέλη, Lothair, μετεφράσθη εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας. Ἡ «Μάχη τοῦ Δόρκιγκ» εἶναι ἔργον αὐτοῦ. Ἐδημοσιεύθη δὲ ἀνωλύτως τῇ ἐπιούσῃ τῶν κατὰ τῆς Γαλλίας νικῶν τῆς Γερμανίας. Τὸ φανταστικὸν τοῦτο διήγημα, ὅπερ ἐξέθετε τοὺς κινδύνους εἰς οὓς ἡ Μεγ. Βρετανία ἐξετίθετο, τῆς Γερμανίας ἀξανομένης, ἐποίησε τὸν γυρον τῆς Εὐρώπης καὶ ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ γραφῶσι καὶ ἄλλα τοιαῦτα βιβλία κατ' ἀπομίμησιν αὐτοῦ.

ΤΑ ΖΩΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἰδὲ προηγ. φυλλ.)

Πρὸς παρεμπόδισην τοῦ στόλου τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τερατόμορφοι θύνηοι παρατάσσονται ἐν πολεμικῇ τάξει. Οἱ πραιτωριανοὶ φρουροὶ μάχονται κατὰ τῶν θαλασσίων ὄρειων, ὧν τὸ αἷμα ἔδαψε τὴν θάλασσαν εἰς ἀπόστασιν 30,000 βημάτων. Οἱ ὄνοκένταυροι, οἱ κένταυροι, οἱ ἵπποκένταυροι, οἱ Σάτυροι, αἱ Σειφῆνες, ἔχουσι τὸ σῶμα σύνθετον ἐξ ἀνθρώπου, ἵππου, πιθήκου, ἰχθύος, πτηνοῦ. Ὁ Αἰσχύλος λαλεῖ περὶ τῶν θυματέρων τοῦ φόρου, ἔχουσιν πρόσωπον κυνὸς, ἓνα μόνον ὀφθαλμὸν καὶ ἓνα ὀδόντα. Αἱ Γοργόνες ἔχουσι ἀντι τριχῶν ὄφεις κατὰ τὴν κεφαλὴν. Κατὰ τινα μύθον, μέγα μέρος τῶν τεράτων τούτων ἐγεννήθησαν εἰς τὸ χάος πρὶν ἢ σχηματισθῇ ἡ γῆ, ὅπότεν τὸ σῶμα ἄλλο δὲν ἦτο ἢ ὄγκος ὑδάτων τεθαμμένος εἰς τὸ ἔρεβος. Ὁ Πλίνιος διηγείται ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς Κένταυρος διατηρούμενος ἐντός μελιτος. Τὸ νοστιμώτερον εἶναι ὅτι καὶ τινες πατέρες τῆς ἐκκλησίας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χριστιανισμοῦ, ὡς ὁ ἁγ. Ἰερώνυμος, ὁ ἁγ. Ἰουστίνος, ὁ ἁγ. Κυπριανὸς κλπ. παρεδέχοντο τὴν ὑπαρξίν τοιούτων τεράτων, ἀποραινόμενοι ὅτι τὰ τεράτα ταῦτα ἦσαν οἱ πεπτωκότες ἄγγελοι, οἵτινες κατεδικάσθησαν νὰ πλυνῶνται εἰς τὰ δάση καὶ τὰς ἐρήμους.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τ' ἀνωτέρω εἶδη τῶν ζώων, ὅπερ ἐπλασεν ἡ φαντασία τῶν ἀρχαίων. Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα, ὅπερ σύγκεινται μὲν καὶ αὐτὰ ἐκ σώματος ἀνθρώπου καὶ ζώου, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα παριστάνονται δι' ἐνὸς μόνου ἐξ αὐτῶν, μὴ γεννῶντος διαδόχου, ἢ γεννῶντος τεράτα φύσεως ἐτέρας. Ἡ Χίμαιρα, ἡτο ὠραία Νύμφη κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος κατὰ δὲ τὸ κάτω ἀποτρόπαιος ὄφρις. Ἐνωθεῖσα μετὰ τοῦ τυφῶνος, φοβεροῦ καὶ λυσσάλου ἀνέμου, ἔτεκε τέσσαρα τέκνα: 1ον τὸν Ὄϊον, κῦνα τοῦ Γηρύονου, φονεθέντα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. 2ον τὸν Κέρβερον, κῦνα μὲ 50 κεφαλὰς. 3ον τῆς Λερναίαν ὕδρην, ἔχουσαν 100 κεφαλὰς καὶ 4ον νέαν τινὰ Χίμαιραν μὴ ὁμοιάζουσαν πλέον τῇ μητρὶ, ἀλλ' ἥτις εἶχε τρεῖς κεφαλὰς, τὴν μίαν λέοντος, τὴν ἄλλην αἰγὸς καὶ τὴν τρίτην ὄφρος ἐπὶ σώματος τετραπόδου.

Οἱ ἥρωες, αἶον ὁ Θησεύς, ὁ Ἡρακλῆς ὁ Βελεροφόντης, κατεγίνοντο εἰς τὸ ἐξαραιεῖν τὰ τεράτα ταῦτα. Ἐν μέσῳ δὲ τῶν τοιούτων τεράτων μόνον ὁ φοῖνιξ εἶχε χαρακτῆρα ὠραῖον καὶ γλυκύν. Ἡ ὑπαρξίς του βεβαιούται οὐ μόνον ὑπὸ τῶν φυτικῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν. Ὁ Τάκιππος ἀναφέρει τὴν ἐμρῆνισιν φοῖνικος ἐπὶ τῆς Ὑπατίας τοῦ Παύλου Φαβίου καὶ Βιτελλίου, ἡτοὶ κατὰ τὸ 34 Μ.Χ. «Κατ' ἄλλους μὲν, λέγει ὁ ρηθεὶς ἱστορικός, γεννᾶται κατ' ἐκάστην πεντακοσιετηρίδα εἰς φοῖνιξ, κατ' ἄλλους δὲ γεννᾶται ἀνά 1461 ἔτη. Ὁ πρῶτος φοῖνιξ ἐφάνη ἐπὶ Σεσώστριος, ὁ δεῦτερος ἐπὶ τοῦ Ἀμᾶσιος, ὁ τρίτος ἐπὶ Ἡτολεμαίου, τρίτου Μικεδόνος Βασιλέως ἐν Αἰγύπτῳ. Ὁ τρίτος οὗτος ἔφερε τὴν πτῆν

ὑπὸ τὴν Ἡλιούπολιν, παρακολουθούμενος ὑπὸ ἀπειροπληθῶν πτηνῶν, ὅπερ ἐθαύμαζον τὴν καλλονὴν τῶν πτερῶν του καὶ τὸ παράδοξον τῆς μορφῆς του. Ὅταν ὁ φοῖνιξ προσεγγίζῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου του, κατασκευάζει ἐν τῇ γῆ τῆς γεννήσεώς του φωλεάν, ἣν πληρεὶ παραγωγικῆς τινος ὕλης, ἐξ ἧς γεννᾶται πτηνόν, ὅπερ ἅμα ἀυξήθη, πρῶτον ἔχει μέλημα τὴν ταφὴν τοῦ πατρὸς του.

Κατὰ τὰς τυχοδιωκτικὰς τῶν ἡρώων ἐκστρατείας ἢ κατὰ τοὺς ἀποικισμοὺς πρωτογεννῶν λαῶν, ἐχρησίμευσαν τὰ ζῶα ὡς ὀδηγοί. Οἱ σωθέντες ἀπὸ τοῦ κατακλισμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, ὠδηγήθησαν ὑπὸ ὀμάδος λύκων εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Παρνασσοῦ. Ἐκλήθη δὲ πρὸς ἀνάμνησιν Λυκούρια ἢ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ρηθέντος ὄρους ἐγεγρεῖσα πόλις. Οἱ λύκοι ἔσωσαν τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς εἰσβολῆς τῶν Αἰθιοπῶν, διόπερ ὑπῆρχε Λύκων Πόλις (α) ἐν Θηβαΐδι, ἔθθα ἐλατρεύετο ὁ λύκος, καὶ ἐτέρα Λυκούπολις ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ παρὰ τὴν Μένδην. Ὁ δρυκολάπτης καὶ ὁ βοῦς ἐχρησίμευσαν ὡς ὀδηγοὶ εἰς τὰς Ἐθρουσικὰς ἀποικίας.

Τέλος ζῶα τινὰ ὑποδεικνύουσιν ἰδρυταῖς τισι πόλεων τὴν θέσιν ἐν ἣ ἔδει νὰ ἐγείρωσιν οὗτοι τὴν πόλιν, ὡς ἡ λύκαινα ἔπραξε μὲ τὸν Ρωμύλον καὶ ἡ ὄς μὲ τὸν Αἰνεῖαν, ἢ ὑπέδειξε τὴν θέσιν ἐν ἣ ὄφειλε νὰ οἰκοδομηθῇ τὴν πόλιν τῆς Ἀλβῆς. Τὰ ζῶα ὑπῆρξαν οἱ ἀληθεῖς ἰσραεῖς τοῦ προφητικοῦ πνεύματος. Ὁ Ἐάνθος, εἰς τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως, προεῖπεν αὐτῷ τὸν θάνατόν του πρὸ τῆς Τροίας: βοῦς τις, ἐν μέσῳ τοῦ φόρου, ἀνήγγειλε τοὺς κινδύνους, οἵτινες ἠπέιλον τὴν Ρωμαϊκὴν Δημοκρατίαν: μύρμηκες τινες ἀπέθικαν εἰς τὸ στόμα τοῦ Μίδα, βρέφους ἔτι, σπόρους αἰτου πρὸς ἐνδειξίν τοῦ ἀπείρου πλοῦτου, ἢν ἡμέραν τινὰ θὰ ἐσώρευεν οὗτος: μελισσαὶ τινες ἐπέθικαν

(α) Ἡ σημερινὴ Σούτ.

μέλι ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ὑπνώγοντος Πλάτωνος ἐν τῇ λίκνῳ του, ὅπως ἀναγγείλωσιν ὅτι ἐξ αὐτῶν θά ἔρρεεν ἐν τῇ μέλλοντι τὸ μέλι τῆς εὐγλωττίας ὄφρις τινὲς περιετόλιζαν τὸν νεαρὸν Ρόσιον (α) ἐν πάσαις δὲ ταῖς σπουδαίαις τῶν Ρωμαίων ἐκστρατείαις, οἱ ἄστοι, ἰπτάμενοι ἐπὶ τῶν λεγεῶνων, προανήγγελλον τὴν νίκην.

Ἐν Ρώμῃ οἱ ἰσροὶ ἀλέκτορες ἐξήτκουν πλειοτέραν ἐπιρροὴν εἰς τὰ πράγματα τοῦ Κράτους ἢ ὅσην οἱ ὑπατοὶ καὶ οἱ αὐτοκράτορες. Ὁ Πλίνιος λέγει περὶ αὐτῶν: «Τὰ φαγητὰ των ἦσαν μεγαλοπρεπῆ προμηνύματα οὗτοι ἐκάνονίζον τὴν διαγωγὴν τῶν ἀρχῶν, ἤνοιγον ἢ ἐκλείον τὴν οἰκίαν των, ἔδιδον τὸ σημεῖον ἐν ταῖς μάχαις, ἀνήγγελλον τὴν νίκην καὶ ἐκυβέρνων τοὺς κυβερνῶντας τὸν κόσμον». Καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ Θεοὶ δὲν ἀπηξίουσαν νὰ ἐρωτῶσι κάποτε τὰ πτηνὰ. Οὕτως ὁ Ζεὺς, ἀγνοῶν καλῶς τὸν κόσμον οὕτινος ἦν ὁ ἀπόλυτος ἀρχων, ἔσχε ποτὲ τὴν περιέργειαν νὰ μάθῃ ποῦ ὑπῆρχεν ἀκριβῶς τὸ κέντρον τῆς γῆς. Διέταξε λοιπὸν δύο ἀετοὺς ν' ἀναχωρήσωσιν ὁ μὲν ἐξ ἀνατολῶν, ὁ δὲ ἐκ δυσμῶν καὶ νὰ ἴπτανται κατ' εὐθείαν γραμμὴν καὶ μὲ πτήσιν ἰσόχρονον, ἄχρις οὗ συναντηθῶσιν. Οἱ ἄστοι ὑπήκουσαν. Μετὰ μακρὰν πτήσιν συνηντήθησαν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσού, ἀνωθεν τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν. Οἱ κάτοικοι τότε τῆς ρηθείσης πόλεως, πρὸς ἀνόμνησιν τοῦ γεγονότος, ἀφιέρωσαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος δύο χρυσοὺς ἀετούς. Ἐκεῖ κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν ὑπῆρχεν ὁ ὄμφαλος τῆς γῆς, τὸ κεντρικὸν ἱερὸν σημεῖον, ἢ πόλις τῆς Meath τῶν Ἰρλανδῶν, ἢ Μυδιάμα τῶν Ἰνδῶν, ἢ Μιδχάιμα τῶν Σκανδιναυῶν, ἢ Κούζκο τῶν Περουσιανῶν, ἢ Παλαιστίνη τῶν Ἑβραίων, ὁ Παρνασσὸς τῶν Ἑλλήνων.

Ἄφοῦ τὰ πτηνὰ ἐγένοντο προμῆται, ἐτέθη-

(α) Διάσημον ὑποκριτὴν Ρωμαίων, σύγχρονον τοῦ Κικέρωνος.

σαν καὶ παρ' αὐτοῦ τοὺς Θεοὺς. Ἐκτελεστής τῶν ἐκδικητικῶν σχεδίων τῆς Ἥρας ἦν ὁ ἀετός, ὅστις ἐκάθητο παρὰ τὸν θρόνον αὐτῆς. Ὁ ὄφρις περιελίσσεται εἰς τὸ κηρύκειον τοῦ Ἑρμοῦ. Ἡ γλαυὺς ὑπνώττει ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς Ἀθηνᾶς. Οἱ ἵπποι τοῦ Ὀλύμπου τρέπονται δι' ἀμβροσίας. Ὁ Ὅμηρος, θεωρῶν αὐτοὺς ἀθανάτους ὡς τοὺς Θεοὺς, τοὺς περιγράφει ὡς ἐλαφροτέρους καὶ τῶν Θεῶν αὐτῶν. Αἱ Θεότητες τοῦ Πολυθεϊσμοῦ, σύμβολα τῶν παθῶν καὶ ἐλαττωμάτων τῶν θνητῶν ἢ τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, προσλαμβάνουσιν ἐνίοτε μορφήν ζώων ὁ Ζεὺς ἐγένετο κύκνος καὶ βυῖς, ὁ Ἀσκληπιὸς ὄφρις.

Καὶ οὐ μόνον ἐτέθησαν παρὰ τοὺς Θεοὺς τὰ ζῶα, ἀλλὰ καὶ θεοποιήθησαν. Ἡ Ρώμη ἐλάτρευε τὰς ἀκρίδας καὶ ἐώρταζεν εὐλαβῶς τὴν 8 τῶν καλενδῶν τοῦ Δεκεμβρίου, ἡμέραν ἀφιερθεῖσαν ταῖς τόσῃ παραδόξοις ταύταις θεότησιν, ὅπως ἐξευμενισθῶσι καὶ ἡ συγκομιδὴ γίνῃ ἀρθονωτέρα. Οἱ Φοίνικες, οἱ κάτοικοι τῆς Χιναῶν, οἱ Βαβυλώνιοι, γίνονται ὄπαδοι τοῦ Φετιχισμοῦ (α), ἢ δ' Αἴγυπτος φθάνει εἰς τὸ μὴ παραιτέρω αὐτοῦ.

Ἐν Αἰγύπτῳ ἐθεοποιούντο τὰ τετράποδα, οἱ ὄφρις, τὰ πτηνὰ ἐλατρεύοντο δὲ τερατόμορφα εἰδῶλκ. Ὁ Ἄνουβις εἶχε κεφαλὴν κυνός, ὁ Ὅσιρις κεφαλὴν ἰερακος, ἢ Ἴσις κεφαλὴν ἀγελάδος, ὁ Ζεὺς Ἀμμων κεφαλὴν κριοῦ, ὁ Κρόνος κεφαλὴν κροκοδείλου. Ἐκτίζοντο ναοὶ ἐν οἷς ἐτοποθετοῦντο πτηνὰ, τετράποδα, ἰχθεῖς, ὡς θεότητες. Ἐν Αἰγύπτῳ ὑπῆρχε μέγας πύργος ἐν ᾧ κατῆκει ὄφρις εἰς τὴν διακονίαν τοῦ ὁποῦοι διετέλουσαν μεγάλοι ὑπάλληλοι καὶ ἱερεῖς, καθ' ἑκάστην κομίζοντες αὐτῷ μελιτούτας δι' ὧν ἐτρέφετο. Διὰ τοῦ κύνας, τὰς

(α) Φετιχισμὸς καλεῖται ἡ λατρεία τῶν ἀγρίων, ἧτις ἀποδίδεται εἰς πᾶν εἶδος ἐμποικίᾳ φόβου. Διὰ τοῦτο ὁ φετιχισμὸς λατρεύει τὴν θάλασσαν διὰ τὰς πλημμύρας, τὰ ὄρη διὰ τὰς καταγίδας, τοὺς ὄφρις διὰ τὸ δηλητηριῶν τῶν, τὴν τίγριν διὰ τὴν θηριωδίαν τῆς κτλ.

γλάς, τοὺς θῶας, τοὺς λεπτούρους, (ἔντομα ἐκ τῶν κολοεπτέρων), τοὺς ἴθεις, ἐπενθηφόρου. Ἐταρίχευον δὲ τὰ ζῶα ταῦτα καὶ τὰ ἐτοποθέτουσαν παρὰ τοὺς βασιλεῖς, θύοντες χάριν αὐτῶν καὶ ἀνθρώπους, διότι κατεδικάζετο εἰς τὴν ποινήν τοῦ θανάτου πᾶς φονεὺς γλάς ἢ ἰερὰ πτηνὰ. Τοιοῦτοτρόπως ἐδικαιολόγουν πληρέστατα οἱ ἀρχαῖοι τὴν ρῆσιν τοῦ Ἀριστοτέλους ὅτι α ὁ ἄνθρωπος συχνάκις καθίσταται ὑποδέεττος τοῦ ζώου, ἢ τὴν τοῦ Πασκάλ, εἰπόντος ὅτι «ὁ ἄνθρωπος ἐφθασε μέχρι καὶ τοῦ νὰ τεθῆ ἐν ὑποδεεστέρῃ τῶν ζώων μοίᾳ καὶ νὰ λατρεύσῃ αὐτὰ ταῦτα τὰ ζῶα!».

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΙ ΤΕΛΕΤΑΙ.

Ἐν Ἀθήναις τὴν ἡμέραν τῶν ἀγίων Θεοδώρων τελεῖται κατ' ἔτος μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων. Τῆς τελετῆς ταύτης μετέχουσι πάντες, διότι ἡ θλίψις εἶναι κτήμα κοινόν. Τίς δὲν ἔχει μητέρα, ἀδελφόν, τέκνον ἢ φίλον περιμένοντα ἐν ἄνθος εἰς τὸ μνημῆμά του, ἐν δάκρυ, ἢ ἀπλὴν ἀνάμνησιν; Ὁ Ἕλληνας Οὔγος Φώσκολος, ὁ ἐνδοξὸς τῆς Ἑπτανήσου γόνος καὶ μέγας ποιητῆς, ὑπῆρξεν ὁ πρόδρομος τῆς τελετῆς ταύτης, γράψας τὸ περίφημον ἐκεῖνο ποίημά του, «Τὰ μνήματα» εἰς γλῶσσαν ἰταλικήν, ὅπερ συγκινεῖ πᾶσαν καρδίαν καὶ ὅπερ ἴσως ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ εἰσαχθῆ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἢ τοιαύτη νεκρώσιμος τελετὴ, ἧτις ἐκεῖ γίνεται τῇ 2 Ἰουλίου.

Ἄλλ' οὐχὶ μόνον οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ Ἰταλοὶ σήμερον τελοῦσι τοιαύτην τελετήν. Πάντες οἱ λαοὶ ἐτίμησαν διὰ παραπλησίωσαν τελετῶν τὴν μνήμην τῶν τεθνεώτων.

Τὸ κλαίειν τοὺς νεκροὺς ἦτο ἀρχαι-

οτάτη συνήθεια. Δυστυχῶς ὅμως οἱ ἀρχαῖοι ἐφεύρον τὸ μέσον τοῦ καταστήσαι ἐμπόρευμα τοὺς θρήνους. Διὰ τοῦτο ὑπῆρχον γυναῖκες ἐντεταλμέναι τὸ κλαίειν ἐπὶ πληρωμῇ, ὡς συμβαίνει καὶ σήμερον παρὰ τοῖς Ἀραβῖν. Οἱ Κίμβροι ἐκλαιον μόνον τοὺς ἀποθνήσκοντας ἐν τῇ κλίνῃ των συνεπείᾳ ἀσθeneiῶν. Τοὺς φονεομένους ὅμως ἐν πολέμῳ δὲν ἐθρήνουν, ἀλλ' ἐώρταζον τὴν θανήν των. Ὁ Νουμάς Πομπήλιος διέταξεν ὅπως μὴ κλαίωσι τὰ νήπια, ἅτινα ἀπέθνησκον τριετῆ. Τὴν συνήθειαν ταύτην ἐτήρουν καὶ ἐν Θήρᾳ, ἐνθα δὲν ἐκλαιον ἐπὶ τῷ θανάτῳ παιδὸς μὴ συμπληρώσαντος τὸ 7ον ἔτος, ἢ γέροντος ὑπερβάντος τὸ 50όν, λόγῳ ὅτι οἱ μὲν τοιοῦτοι παῖδες δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ζήσωσιν, οἱ δὲ γέροντες ἐξῆσαν πλέον τοῦ δέοντος.

Παρά τισι λαοῖς οἱ θρήνοι διήρκουν ἐνέα ἡμέρας, ἐξ οὗ αἱ ἐνεαήμεροὶ θυσαίαι καὶ οἱ ἐνεαήμεροὶ ἐπιτάφιοι ἀγῶνες, περὶ ὧν λαλεῖ ὁ Ὀράτιος ὁ Λυκούργος διέταξε τοὺς Λακεδαιμονίους νὰ ἀφιέρωσιν ἐνδεκα ἡμέρας εἰς τοὺς θρήνους, οἱ δ' Αἰγύπτιοι ἐκλαιον ἐβδομήκοντα καὶ δύο ἡμέρας ὁπόταν ἀπέθνησκεν ὁ βασιλεὺς των.

Ἐν Ρώμῃ δὲν ἤρκοῦντο μόνον κλαίοντες τοὺς αὐτοκράτορας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἡγίαζον ἔτι. Ὁ πρῶτος τυχὼν τοιαύτης τιμῆς ὑπῆρξεν ὁ Ἰούλιος Καίσαρ. Πρὸς δε ἀνήγειρον πρὸς τιμὴν των στήλας ἢ ἀγάλματα. Οἱ Ἕλληνες ἔκαιον τοὺς νεκροὺς. Τὸ σύστημα δὲ τοῦτο βαθμηδὸν θά εἰσαχθῆ καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην καὶ σήμερον, καθὸ θεωρηθὲν ὡς ὑγιεινόν. Πρὶν ἢ καύσωσι τὸν νε-

κρὸν οἱ ἄρχαιοι Ἕλληνας ἀπέκοπτον ἓνα τῶν δακτύλων τοῦ ἢ τρίχας τινὰς τῆς κεφαλῆς τοῦ καὶ ταῦτα ἐκήδευον. Πόσον δὲ ἐτίμων οἱ πρόγονοι ἡμῶν τοὺς νεκροὺς τῶν, ἀποδεικνύει καὶ τοῦτο, ὅτι τῷ κατασπαθίζοντι τὴν πατρῶαν κληρονομίαν δὲν ἐπετρέπετο ταφή. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔπραττόν τι πλειότερον. Ἐφόνευον τοὺς λοχαγοὺς, οἵτινες δὲν ἐφρόντιζον περὶ τῶν νεκρῶν ἐν καιρῷ πολέμου. Τὸ παράδειγμα τοῦ Κίμωνος, υἱοῦ τοῦ Μιλτιάδου, εἶναι ἐτέρα ἀπόδειξις τῆς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπονεμομένης τιμῆς τοῖς νεκροῖς. Ὁ Κίμων παρέσχεν ἑαυτὸν ἐνέχυρον, ὅπως ἀναλάβῃ τοῦ πατρὸς τοῦ τὸ πτώμα, ὅπερ οἱ πιστωταὶ τοῦ εἶχον κατάσχει, ἵνα θάψῃ αὐτὸ πρεπόντως.

Ὀλίγοι ὑπῆρξαν οἱ ἀδιαφορήσαντες περὶ τῆς ταφῆς τῶν μετὰ θάνατον, ἐν οἷς καὶ ὁ φιλόσοφος Σωκράτης, ὅστις ἐρωτηθεὶς πῶς ἐπόθει νὰ τὸν θάψωσιν, ἀπήντησεν: «ὅπως κάλλιον δύνασθε».

Οἱ Γερμανοὶ, ὡς γράφει ὁ Κορνήλιος Τάκιτος, δὲν ἐφρόντιζον πολὺ περὶ ταφῆς τῶν νεκρῶν. Μόνον ἔκαιον τὰ πτώματα ἐξόχων συμπολιτῶν τῶν διὰ ξύλων τῆς ἐκλεκτοτέρας ποιότητος. Οἱ τάφοι τῶν ἐσύγκειντο ἐξ ἀπλῆς γῆς. Ἐκλαιον δὲ ὀλίγον, καταπνίγοντες τὴν λύπην τῶν. Τούναντίον οἱ Γάλλοι, καθὰ διηγείται ὁ Καῖσαρ, ἠγάπων τὰς μεγαλοπρεπεῖς κηδείας, τὰ δὲ ἀνήκοντα τοῖς τεθνεῶσι πράγματα, οἷον ζῶα, δούλους κτλ. συνέκαιον μετὰ τοῦ πτώματος.

Ἐὰν ὅμως πολλοὶ λαοὶ ἐκλαιον τοὺς νεκροὺς τῶν ἢ ὅπως δῆποτε ἐθλίβοντο ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῶν συγγενῶν, ἄλλοι τοῦ-

ναντίον ἐγέλων. Οἱ Λοκροὶ παρέθετον τράπεζαν. Τοῦτο συμβαίνει ἔτι καὶ ἐν Σκωτία, Κίνα καὶ ἀλλαχοῦ. Καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐπικρατεῖ τὸ ἔθιμον τοῦτο ἔτι, μετριοπαθέστερον ὅμως. Τὴν τράπεζαν ἀντικατέστησαν τεμάχια ἄρτου ἢ δίσεφθος καὶ οἶνος, ἰδίως ὅμως τὰ γνωστὰ κ ὀλυθα. Οἱ Θράκες καὶ οἱ Καυκάσιοι ἐγέλων καὶ ἐώρταζον.

Ἄν ὅμως τὸ παραθέτειν τράπεζαν ἢ τὸ γελᾶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῶν ἄλλων εἶναι κάπως εὐνόητον, ἄλλα ἄλλων λαῶν ἔθιμα εἶναι γελοῖα ἢ καὶ βάρβαρα. Τίς, φέρ' εἰπεῖν, θὰ δυνηθῇ νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα, ὅταν ἐνθυμηθῇ ὅτι οἱ Γαλάται ἐνεχειρίζον ἑκάστῳ νεκρῷ ἐπιστολὴν ἐσφραγισμένην, ὅπως τὴν ἀναγνώσῃ ἐν τῷ ἄδῃ; ἢ ὅτι οἱ Ἕλληνας ἔθετον ἓνα ὄβολον εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ, ὅπως πληρώσῃ τὸν ναυλὸν τοῦ τῷ Χάρωνι; Οἱ ἔθνικοι ἔθαπτον τοὺς νεκροὺς τῶν ἐντὸς μέλιτος. Οἱ Τρωγλοδύται (α) ἔδενον τὰς κνήμας τῶν νεκρῶν εἰς τὸν λαιμόν τῶν καὶ εἶτα ἔρριπτον λίθους ἐπ' αὐτῶν, ἄχρις οὗ τοὺς ἐκάλυπτον. Εἶτα ἐνέπηγον ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν λίθων κέρας αἰγός.

Ἄλλ' ἐάσωμεν τὰ γελοῖα ἔθιμα καὶ ἔλθωμεν εἰς τὰ βάρβαρα.

Οἱ Σκῦθαι ἔτρωγον τοὺς νεκροὺς τῶν. Οἱ Παδαῖοι τῶν Ἰνδιῶν ἐφόνευον τοὺς ἀσθενεῖς τῶν, καθὰ διηγείται ὁ Ἡρόδοτος καὶ εἶτα ἔτρωγον αὐτοὺς πρὸς τιμὴν τῶν!

Οἱ Ἰνδοὶ, ὅταν ἀπέθνησκε βασιλεὺς,

(α) Περί Τρωγλοδυτῶν ἰδὲ καὶ Ἀνατολῆς» Τόμ. Α'. σελ. 165.

ἔκαιον μετ' αὐτοῦ τοὺς ἵππους, τοὺς δούλους καὶ μίαν τῶν συζύγων τοῦ, τὴν μᾶλλον παρ' αὐτοῦ ἀγαπηθεῖσαν. Τὸ δὲ περίεργον ὅτι μεταξὺ τῶν συζύγων ἀνεφύετο ἕρις τίς ἐξ αὐτῶν νὰ τύχῃ τῆς τιμῆς ταύτης! Καὶ σήμερον ἔτι ἀγωνίζονται οἱ Ἀγγλοὶ ἐν Ἰνδία, ὅπως κατορθώσωσιν ἵνα ἡ χήρα τοῦ τεθνεῶτος μὴ ρίπτεται εἰς τὴν πυράν. Ἐν τισὶ τῶν Ἰνδιῶν πόλεσιν ἐφονεύετο ὁ πατήρ πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ. Ἡ Ἑρουλοὶ, λαὸς παραδουνάδιος, ὅταν ἐγήρασκον ἢ ἠσθέουν, περιήρχοντο τοὺς συγγενεῖς καὶ παρεκάλουν αὐτοὺς νὰ τοὺς φονεύσωσι. Τότε ἠτοιμάζετο πυρὰ, ἀνήρχετο ὁ αἰτῶν ἐπ' αὐτὴν καὶ εἰς τῶν συμπολιτῶν, μὴ φίλος μὴδὲ συγγενής, διετάσσετο νὰ φονεύσῃ αὐτὸν διὰ μαχαίρας. Οἱ συγγενεῖς ἔθετον πῦρ εἰς τὴν εὐφλεκτον ὕλην καὶ ἡ σύζυγός τοῦ, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀρετῆς τῆς, ἀπηγγονίζετο!

Οἱ Ὑρκανοὶ ἔρριπτον τοὺς νεκροὺς τῶν εἰς τοὺς κύνας. Οἱ οὕτω τρεφόμενοι κύνες ἐκάλουντο «ἐπιτάφιοι».

Οἱ Ἡσηδῶνες ἔτρωγον τοὺς νεκροὺς μετὰ κρέατος περιστερῶν. Τὸ κρανίον τῶν δὲ μετέβαλλον εἰς κίαθον. Ἄλλοι τὸ ἔθιμον τοῦτο ἀποδίδουσι τοῖς Κέλταις. Καὶ ἐν Ἰταλία δὲ ἐπεκράτει παρόμοιον ἔθιμον παρὰ τοῖς Λογγοβάρδοις.

ΠΡΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.

(Διήγημα, μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ).

[Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλ.]

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἀνταμείψῃ, κύριε. Τὸ δωμάτιόν τοῦ εἶναι τὸ πρῶτον πρὸς δεξιὰ εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα.

Ὁ Ρόζεν, βέβαιος ὅτι θὰ εὕρῃ τὸν θάνατον, εἰσῆλθε μειδιῶν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀνῆλθε τὴν κλίμακα καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν!

— Δόξα τῷ Θεῷ! Ἡ θεία πρόνοια μὲ ὠδήγησεν εἰς Μοντιδιέρ.

Αἱ φλόγες τὸν περιέζωσαν πανταχόθεν· δὲν ἠδύνετο ν' ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως· τὸ γένειον αὐτοῦ καὶ ἡ κόμη τοῦ ἐκάησαν ὡς καὶ μέρος τῶν παρειῶν τοῦ ἠπειλοῦντο δὲ νὰ καῶσι καὶ τὰ ἐνδύματά τοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ὠπισθοχώρει· προέβαινε! Ἐφθασε τέλος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πάσχοντος ἐξ ἀρθρίτιδος. Ἀρπάσας αὐτὸν, κατέρχεται τὴν κλίμακα καὶ ἐξέρχεται πυρκαυστός, φέρων ἐπ' ὤμων τὸν μπάριμπα Κοπέν. Ὁ συρρεύσας λαὸς ἐδέχθη τὴν ἐμφάνισίν τοῦ με παταγῶδη χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίας.

Γυνὴ τις, λαβοῦσα αἵφνης αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἱματίου,

— Κύριε! τῷ εἶπε κλαίουσα, πρὸς Θεοῦ! σώσατε τὰ τέκνα μου! Ὁ εὕρητε αὐτὰ εἰς τὸ τρίτον δωμάτιον πρὸς ἀριστερὰ, εἰς τὸν τρίτον ὄροφον... ὡς παρακαλῶ... δι' εὐσπλαγχνίαν... σώσατέ τα!...

Ὁ Ρόζεν δὲν περιέμεινε πλειότερον, ἀλλ' εἰσῆλθε καὶ αὖθις εἰς τὴν καιομένην οἰκίαν. Μετ' οὐ πολὺ ἐφάνη καὶ οὖθις κομίζων εἰς τὰς ἀγκάλας τὰ δύο τέκνα, ἅπερ παρέδωκε τῇ μητρί τῶν, ἀλλὰ μόλις ἠδύνετό τις νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ, τόσῳ παρεμόρφωσαν αὐτὸν αἱ φλόγες. Διετῆρε ὅμως τὸ λογικόν τοῦ εἰσέτι καὶ δὲν ἐλησμόνει τὸν λόγον δι' ἂν εἰσῆρχετο εἰς τὰς φλόγας. Ἀμέσως λοιπὸν εἰσῆλθε καὶ τρίτον εἰς τὴν οἰκίαν!

Οἱ θεαταὶ ἐπειράθησαν νὰ τὸν ἐμποδίσωσι, κραυγάζοντες,

— Τί πράττετε; εἶναι περιττόν... δὲν ὑπάρχει ἕτερος ἐν τῇ οἰκίᾳ... πάντες ἐσώθησαν.

Βλέποντες δὲ ὅτι εἰς μάτην ἐκραύγαζον, προσέθικαν:

— Δυστυχῆς νέος! δὲν ἐννοεῖ πλέον ἢ τί τῷ λέγομεν... Ὡ! τώρα θ' ἀπωλεσθῇ!... Τί ἡρωϊσμοί! Τί γενναϊότης! Τί φιλόανθρωπος καρδιά!

Ἄλλ' ὁ Ρόζεν οὔτε προσείχεν εἰς τὰ λεγόμενα. Ἀνήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ διενεώτε τὴν φρονὴν ταύτην ἢ ἀνέβη εἰς τὸν τέταρτον ὄροφον, ὅπως καταπέση μετ' αὐτοῦ καὶ γίνῃ κόνις.

Τῷ ὄντι, μόλις εἶχε πατήσῃ ἐπὶ καιομένης δοκοῦ καὶ αὐτὴ φρικώδη συριγμὸν ποιήσασα, ἐθραύσθη εἰς δύο, ὁ δὲ Ρόζεν κατέπεσε... χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε! Διότι, καὶ μὲν ὑπέστη μώλωπας καὶ καυτηριάσεις, ἀλλ' οὗτοι δὲν ἤπειλουν τὴν ζωὴν του. Οἱ παριστάμενοι ἐνθουσιωδῶς ἀνήγειρον αὐτὸν, ἐν καταστάσει λειποθυμίας διατελοῦντα ἐκ τῆς πτώσεως, καὶ τὸν μετήγαγον εἰς τινὰ γειτωνικὴν οἰκίαν, ὅπως τὸν νοσηλεύσῃ.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑσπέραν ὁ Λάμπερθ, φθὰς εἰς Μοντιδιέρ, μετέβη εἰς τὸ καφενεῖον τῆς «Εἰρήνης», ἔνθα τῷ παρήγγειλεν ὁ Ρόζεν νὰ μεταβῇ, καὶ ἀφοῦ ἔπιεν ὀλίγον γάλα, ἔλαθεν ἐγγώριόν τινὰ ἐφημερίδα καὶ μετὰ θαυμασμοῦ ἀνέγνω τὰ ἐξῆς ἐν αὐτῇ:

Πρωτὸς σπᾶνιοις.—Μεγάλῃ πυρκαϊᾷ ἐξεργάγη σήμερον τὴν πρωίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Κωπέν. ἠθελόμεν κλαύσει δυστυχίματα ἱκανὰ, ἐὰν ἄγγλος τις περιγηγῆς, φθὰς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν τῇ πόλει μας, δὲν ἔστωε τὰ θύματα, ριπτόμενος ἀνεπιφυλάκτως καὶ ἀτρομήτως εἰς τὰς φλόγας, ὅς ἔνεκα καὶ ἔπαθε θεινῶς τὴν ὑγείαν καὶ ἤδη νοσηλεύεται ἐν ἄλλῃ τινὶ οἰκίᾳ τοῦ αὐτοῦ κ. Κωπέν. Ὁ περιγηγῆς οὗτος καλεῖται βαρβάρως Ἄλφρεδος τοῦ Ρόζεν, ἐγεννήθη δὲ ἐν Λονδίῳ.

Ἐν τούτοις ἀγγέλλομεν μετὰ χαρᾶς ὅτι ὁ δῆμος τοῦ Μοντιδιέρ, κατόπιν συνεδριάσεως σημερινῆς τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἀπένειμεν αὐτῷ ὁμοψήφως τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τῆς πολιτικῆς ἀξίας.

Ὁ Λάμπερθ, ἅμα πληροφορηθεὶς ποῦ κεῖται ἡ οἰκία ἐν ἣ ὁ Ρόζεν ἐνοτηλεύετο, μετέβη πρὸς ἐπίσκεψίν του. Εὔρεν αὐτὸν ἐν δεινῇ καταστάσει καὶ τόσῳ παραμεμωμένῳ ἕκ τε τῶν φλογῶν καὶ μωλώπων, ὥστε μετὰ κόπου ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Τείνας λοιπὸν αὐτῷ τὴν χεῖρα, τὸν ἠρώτησε πῶς ἔχει.

— Βλέπετε, ἀπήντησεν ὁ Ρόζεν μετὰ θλίψεως, χωρὶς ν' ἀπαντᾷ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ἐρώ-

τησίαν του, ὅτι εἶμαι ὁ δυστυχέστερος τῶν θνητῶν. Καὶ μ' ὄλον τοῦτο παρατηρῶ ὅτι ἡ δυστυχία αὕτη δὲν θὰ μοὶ φέρῃ τὸν θάνατον! Ἐχω δὲ προαίσθησίν τινα ὅτι θὰ ζήσω εἰς τὸ πείσμαί μου καὶ εἰς τὸ πείσμα τοῦ λαμπροῦ μου σχεδίου. Ἄχ! νὰ ζητῆ τις μόνον ν' ἀποθάνῃ... καὶ νὰ μὴ δύναται! εἶναι φοβερόν! Τί τὸ θέλετε; Ὑποψία τις μοὶ βρυσανίζει τὸν νοῦν. Φοβοῦμαι μήπως εἶμαι ἀθάνατος. Ἡ ἰδέα αὕτη μὲ ἀπελπίζει, καὶ ὅμως... δὲν δύναμαι ν' ἀποχωρισθῶ αὐτῆς. Εἶναι αὕτη ἰδέα ἦεις, ἐὰν ἤμην θνητός, ἔρκει νὰ μὲ φονεύσῃ!

Ὁ Λάμπερθ εἰσῆγα.

— Ἐν, ἐξηκολούθησε μετὰ τινὰ σκέψιν ὁ Ρόζεν, ἠδύνατο τὸ δηλητήριο νὰ μοὶ φέρῃ τὸν θάνατον, νομίζετε ὅτι ἦτο δύσκολον νὰ πιστευθῇ ὅτι ἀπεθίωσχ συνεπεία τῶν τραυμάτων καὶ τῶν καυτηριάσεων;

— Δὲν σᾶς συμβουλεύω νὰ προστρέξῃτε εἰς μέσον τοιοῦτο, διότι πιθανὸν νὰ γίνωσιν ἀνακρίσεις καὶ ν' ἀποδειχθῇ ὅτι οὐχὶ ἡ πυρκαϊᾷ, ἀλλ' ἡ αὐτοχειρία σᾶς ἐπεμψεν εἰς τὸν ἄδην.

— Ἔχετε δίκαιον, ὑπέλαβεν ὁ Ρόζεν. Καὶ τότε τὸ σχέδιον ναυαγεί.

— Ἐκτός ἐὰν ἀποθάνετε πάραυτα, προσέθηκεν ὁ Λάμπερθ, καὶ ἐγὼ διαδώσω ὅτι κατόπιν τῶν μελώπων σᾶς ἀπεθίωσατε...

— Βέβαια! ἀνέκραξεν ὁ Ρόζεν. Δύνασθε εἰς τοῦτο νὰ μὲ συνδράματε. Καὶ ἔπειτα πῶς θ' ἀνακαλυφθῇ ἡ ἀλήθεια; Μήπως ὑπάρχει ὑπόνοιά τις κατ' ἐμοῦ;... ὦ! φίλε μου! Ἐὰν μοὶ ἐπρομηθεύετε δηλητήριον...

— Ἐγὼ; ὦ! τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. Δύναμαι νὰ παραστῶ εἰς τὸν θάνατόν σας, δύναμαι νὰ ὑποδοθῆσω τὴν ἐπίσπευσίν του, ἀλλὰ νὰ σᾶς φονεύσω κατ' εὐθείαν, προμηθεύων ὑμῖν δηλητήριον... Τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ πράξω. Ἀποτάθητε εἰς ἄλλον. Ἡ συνείδητίς μου δὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέπει.

— Ἔστω! εἶπεν ὁ Ρόζεν. Ἀλλὰ τούλαχιστον μὴ μὲ ἐγκαταλείψῃτε. Ἐὰν δὲν δυνήθω

ἐδῶ ν' ἀποθάνω, διανοοῦμαι νὰ ἔλθω μετ' ὑμῶν εἰς Ἰταλίαν, ἔνθα ἄνθρωπος ζητῶν τὸν θάνατον δύναται νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸν κάλλιον ἢ ἐν Γαλιλίᾳ.

— ὦ! ὡς πρὸς τοῦτο, φίλιε Κύριε, μὴ ἀμφιβάλλετε. Θὰ σᾶς ἀκολουθήσω πανταχοῦ καὶ δὲν θὰ φύγω ἐντεῦθεν ἐὰν δὲν ἀναρρώσῃτε τελείως. Προκειμένου μάλιστα περὶ Μοντιδιέρ, εἶναι πόλις εὐχάριστος.

— Μάλιστα, φίλε μου. Διήλθον ὀλίγους μῆνας ἐνταῦθα πρὸ ἐτῶν καὶ δὲν δυσπρεστήθην. Ἀλλὰ δὲν ζητῶ διασκεδάσεις τώρα... Ζητῶ τὸν θάνατον...

— Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἐπιτύχητε, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Λάμπερθ. Ἡ τύχη εἶναι ἰδιότροπος. Πιθανὸν αὔριον νὰ σᾶς παραχωρήσῃ ὅ,τι σήμερον ἐπιμύνας σᾶς ἀρνεῖται. Ἐφ' ὅσον δὲ δὲν περιμένετε τι, ἐπὶ τοσοῦτον αὐτὸ ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς ταχύτερον. Μὴ λυπεῖσθε λοιπὸν. Ἀναχωρῶ καὶ αὔριον ἐπανέρχομαι πλητίον σας.

Μόλις ὁ Λάμπερθ ἐξῆλθεν, ἐζήτησεν ὑπάλληλόν τινὰ φαρμακείου ὁ Ρόζεν, ὅστις τῷ εἶχε φέρει ἱκανὰ φάρμακα καὶ τῷ εἶπεν:

— Εἶσθε λαμπρὸς νέος. Ἐγὼ δὲ σᾶς ἐξετίμησα καὶ εἶμαι διατεθειμένος νὰ σᾶς φανῶ χεῖριμος, συνδυάζων τὸ συμφέρον σας μὲ τινὰ ὑπόθεσίν μου. Ἴδού περὶ τίνος πρόκειται. Διανοοῦμαι... Ἴδού περὶ τίνος πρόκειται. Προτίθεμαι... πρόκειται... Ἴδού τί τρέχει... ἀκούσατε...

— Λέγετε, σᾶς ἀκούω.

— Πρέπει νὰ ἐκφρασθῶ σαφῶς. Ἐχω εἰς τὴν πατρίδα μου ἐρωμένην τινὰ καλοκάγαθον... νέαν... ἐνάρτον... τὸ ἐννοεῖτε... νῆαν ὠραιστάτην... Μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν νεανίδων, αἰτινες ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ εὐρίσκωσιν ἐν τῷ ἐραστῆ τῶν θέλητρη... Δὲν λέγω τάχα ὅτι ἐγὼ εἶμαι θελακτικός... ἀλλὰ... τέλος πάντων... Τώρα βλέπετε τὸ πρόσωπόν μου πῶς παρεμορφώθη κατῆνθησα ἄσχημος... πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν. Δὲν ἔχω πλέον τὸ θάρρος νὰ ἐμ-

φανισθῶ ἐνώπιόν της. Ἐσκέφθην λοιπὸν τὸ ζῆς... Ἀπεφάσισα... Πῶς ὀνομάζεσθε, κύριε Τρικωλέ;

— Τρικωλέ, τὸ εἶπετε μόνος σας.

— Τί μισθὸν λαμβάνετε κατὰ μῆνα;

— ὦ! μικρὸν... Μόλις 25 φράγκα.

— Μάθετε λοιπὸν ὅτι... συνεπεία τῶν ὄσων σας ἐξέθηκα, ἀπεφάσισα νὰ... ἀποθάνω. Σᾶς μετρῶ δὲ ἀμέσως τώρα 25,000 φράγκων ἐὰν μοὶ προμηθεύητε δηλητήριον τι κατῆλθον.

— Δηλητήριον! ἀνέκραξεν ὁ Τρικωλέ, ὁπισθοδρομήσας δύο βήματα. Ἐὰν ἡ δυσμορφία σας εἶναι τὸ παρκινούν ὑμᾶς αἴτιον ν' ἀποθάνητε, σᾶς διαβεβαιῶ ἐγὼ ὅτι ἐτώθητε, διότι δὲν θὰ μείνετε οὕτω, ἀλλὰ θὰ ἰαθῆτε ἐντελῶς. Σπουδάζω τὴν φαρμακευτικὴν καὶ διατρέχω ἤδη τρίτον ἔτος. Γινώσκω δὲ ὅτι διὰ τῆς ἀλοιφῆς τοῦ Βερνικὼτ ἰάθησαν πολλοί... πόσα εἶπετε ὅτι θὰ μοὶ μετρήσητε;

— Εἰκοσιπέντε χιλιάδας φράγκων.

— Ἀλλὰ... τί εἶδους δηλητήριον θέλετε;

— ὦ! ἀδιάφορον. Ἐν οἷσινδήποτε ἄρκει νὰ ἐπιφέρῃ θάνατον.

— Ἐχω εἰς τὴν διάθεσίν μου μελανὸν τὸ δηλητήριον δρακτικώτατον. Ἐὰν ἐπιμένετε καὶ μοὶ μετράτε τὸ ὑποσχεθὲν ποτὸν, δύναμαι νὰ σᾶς τὸ προμηθεύσω.

— Ἐχει καλῶς, ἀπήντησεν ὁ Ρόζεν. Σεῖ μοὶ δίδετε τὸ δηλητήριον... αὐτὸ δηλαδὴ ὅπερ λέγετε... καὶ ἐγὼ σᾶς πληρώνω ἀμέσως τὸ ποσόν.

— Δέχομαι, προσεῖπεν ὁ Τρικωλέ. Μεταβαίνω εἰς τὸ φαρμακεῖον καὶ μετὰ δύο λεπτὰ ἐπιστρέφω φέρων αὐτό.

Ὁ Ρόζεν, βέβαιος πλέον ὅτι θ' ἀποθάνῃ, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Μετ' ὀλίγον ἐπανήλθεν ὁ Τρικωλέ κομίζων μικρὸν δοχεῖον πληρὸς μελανῆς ὕλης, ἣν ἐπαρουσίασε τῷ Ρόζεν, λέγων:

— Μὴ χάνετε καιρόν. Τέσσαρες βλωμούς ἐξ αὐτῶ φάγετε καὶ μετ' ὀλίγον ἔσσεθε πτώμα ψυχρόν.

Ὁ Ρόζεν τῷ ἐμέτρησε τὰς 25,000 φράγκων, τὸ μόνον ἐναπομένον αὐτῷ ποσὸν ἐκ τῆς μεγάλης περιουσίας του, ἃς ὁ Τρικωλὲ, λαβὼν στωϊκῶς, ἀνεχώρησε καὶ μεταξὺ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν σταθμὸν τῶν ἀλαζῶν, ἐπέβη τοῦ λεωφορείου καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους.

Ὁ Ρόζεν, μείνας μόνος, ἤρξατο σκεπτόμενος τὴν νεότητά του, τὴν σύζυγόν του, τὸν βίον του, εἶτα ἀποχαιρετήσας νοερώς τὸν κόσμον καὶ τὰς ἀναμνήσεις του, ἔλλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ καταφαγὼν ἅπαν τὸ δηλητήριο, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προτραπεζακίου.

ἔχε τὸ δηλητήριο ἐκεῖνο γεῦσιν δριμεῖαν ἀλλ' οὐχὶ πικράν, διόπερ ὁ Ρόζεν ἤρξατο ἀμφιβάλλων περὶ τῆς εἰλικρινείας τοῦ Τρικωλέ, ὅπου ταν κατέλαβον αὐτὸν ὀξύτατοι εἰς τὴν κοιλίαν πόνοι, πόνοι δριμεῖς εἰς βιχμὸν τοιοῦτον, ὥστε ἤρξατο νὰ κραυγάζῃ. Οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔδρμον πάραυτα πρὸς ζήτησιν ἱατροῦ, ὅστις μετ' ὀλίγον ἐνεφάνισθη.

— Τί διάβολον ἐπήρατε, κύριε; εἶπεν ὁ ἱατρός, ὅστις περητήρησε τὸ δοχεῖον, ὅπερ ὁ Ρόζεν δὲν ἐπρονόησε καὶ ν' ἀποκρύψῃ. Ποῖος ἀμαθέστατος ἱατρός σᾶς ἐδιώρισε τὸ φάρμακον τοῦτο; εἶναι ἐντροπὴ δι' αὐτόν! . . . Αὐτὸ εἶναι ἐμμετικὸν φοβερὸν εἰς τοιαύτην λαμβανόμενον δόσιν. Τέσσαρες οὐγγίαι ἐμμετικῶ! Αὐτὴ εἶναι συνταγὴ διὰ ἵππους, δι' ἐλέφαντας, οὐχὶ δι' ἀνθρώπους!

— Ὁ κ. Τρικωλὲ μοὶ τὸ ἔφερεν, ἐτουθόρουσεν ὁ Ρόζεν.

— Ὁ Τρικωλὲ! . . . διάβολε! . . . καὶ ποῦ ὑπῆγε; Διότι πρὸ μικροῦ ἐχάθη ἀπὸ τὸ φάρμακον τοῦ προϊσταμένου του, ὅστις ζητῶν αὐτὸν πανταχοῦ δὲν ἠδυνήθη οὐδαμοῦ νὰ τὸν εὔρη καὶ τέλος ἔλαβεν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ ἰδίου δι' ἧς τῷ ἀγγέλει δι' ἀπέρχεται εἰς Παρισίους ὅπως ἐκεῖ συστήσῃ φαρμακεῖον.

— Ἄ! Τρικωλὲ κκοῦργε! εἶπεν ὁ Ρόζεν κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν τὴν κοιλίαν του, ὀρκίζομαι ὅτι θὰ προπαιθῶ ἐπίτηδες νὰ θεραπευθῶ καὶ θὰ ἐγκαταλείψω πάντα τὰ σχέδιά μου, ὅπως ἔλθω εἰς Παρισίους καὶ σοὶ ἀποσπάσω τὰ ὠτία!

— Ἔλα δά! εἶπεν ὁ ἱατρός· ὁ πονηρὸς αὐτὸς σᾶς ἐπαίξε παιγνίδιον δυσάρεστον, ἀλλὰ μὴ φοβείσθε, διότι δὲν καὶ ἔχει συνεπειὰς δυσάρεστους. Πρὸ τῆς οὔριον θὰ εἴθε ἐντελῶς ὑγιής.

Μετὰ εἰκοσιν ἡμέρας ὁ Ρόζεν μετὰ τοῦ Λάμβερθ ἀπῆλθον εἰς Παρισίους.

Νέον στάδιον ἠνοίγετο ἐκεῖ ἐνεργείας διὰ τὸν Ρόζεν. Ἐν τῷ μεγάλῳ ἐκείνῳ κέντρῳ, ἐν ᾧ ἡ στατιστικὴ σημειοὶ καθ' ἑκάστην ἑκατοντάδα κλοπῶν, ἐπιθέσεων, ἐγκλημάτων, δυστυχημάτων παντὸς εἶδους, τὸ ἀποθνεῖν δὲν θ' ἀπέβαινε τόσῳ δύσκολον. Τὰς παρελθούσας δυσκολίας ἐθεώρει ὁ Ρόζεν παιδιάς τῆς τύχης καὶ οὐδὲν πλέον. Ἀδύνατον νὰ τῷ ἀρνηθῆ καὶ ἐφεξῆς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων του, ὅτιων ἀπλουσιότητων καὶ φυσικωτάτων. Μεταξὺ τῶν λοιπῶν δυστυχημάτων του, πρόσθετος καὶ τοῦτο, ὅτι τῷ ὄντι κατήνησε δύσμορφος. Καὶ τοῦτο οὐκ ὀλίγον τὸν δυσηρέστει.

Πολλάκις ποθοῦμεν νὰ ὦμεν ὠραῖοι δι' ἡμᾶς αὐτοὺς, διότι ἀγαπῶμεν πρὸ παντὸς ἐτέρου τὸ ἐγώ μας, θεωροῦντες συγχρόνως τὴν φυσικὴν καλλονὴν ὡς ἔκφρασιν τινα, ἀντανάκλασιν τινα τῆς ἠθικῆς καλλονῆς μας. Τὰ μικρὰ παιδίκα ποθοῦσι νὰ ὦσιν ὠραῖα ἐξ ἐνστικτοῦ. Ἐπάρχουσι γυναῖκες μὴ ἀγαπήσασκί ποτὲ τινα, καὶ ὅμως καταστᾶσθαι εὐτυχεῖς ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς καλλονῆς των. Τοῦτο συνέβη διότι τὸ ἐγώ των ἠγάπησαν πρὸ παντὸς ἐτέρου. Ὁ ἔρω; δὲν εἶναι ἄλλο ἢ περίσσευμα τοῦ ἔρωτος ὃ τρέφομεν δι' ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τὸ περίσσευμα τοῦτο διαθετόμενον ὑπὲρ τῶν ἄλλων.

(ἀκολουθεῖ).

ΟΙ ΝΕΟ-ΚΑΛΗΔΟΝΙΟΙ.

Ὁ λαὸς οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν φυλὴν τῶν μαύρων τῆς Ὀκεανίας. Οἱ Νεο-Καληδόνοι ἔχουσι τὸ δέρμα ὑπομέλαν καὶ παραπλήσιον τῷ τῆς σοκολάτας. Εἰσὶ δασύτριχες, ἔχουσι τὸ γένειον λάσιον, τὴν ρίνα μακρὰν καὶ πεπιεσμένην, τοὺς ὀφθαλμούς κοίλους καὶ αἱματόχρους, καθιστῶντας τὸ βλέμμα θηριῶδες, τὰ χεῖλη παχέα, τοὺς ὀδόντας λευκοτάτους, τὸ στόμα μέγα, τὸ μέτωπον στενὸν καὶ ὑψηλὸν καὶ τὸ ἀνάστημα μέτριον καὶ σύμμετρον.

Οἱ Νεο-Καληδόνοι δὲν δύνανται νὰ ὀνομασθῶσι κυριολεκτικῶς ἄσχημοι. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ὑπερβαίνουσι κατὰ τὴν ὠραιότητα καὶ αὐτοὺς τοὺς Εὐρωπαίους. Τοῦτο συνέβη διότι ἐγένετο ἐπιμιξία τις ἐν τῇ νέᾳ Καληδονίᾳ μετὰ τῶν κατοίκων τῆς Πολυνησίας. Διάσημος εἶναι ὁμως ἡ ἀρχημία τῶν γυναικῶν των. Αὐταί, μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐξυρισμένην, μετὰ τὰ ὦτα ἐλεεινῶς διάτρητα, οὐδὲ κατὰ τὴν νεότητά των ἔχουσι τι τὸ ἐλκύνον. Ἐργάζονται ὡς τὰ κτήνη κατὰ τὸν βίον των, γηράσκουσαι δὲ καθίστανται ἐκτρώματα.

Αἱ γυναῖκες εἰσὶ νυμφεῦσιμοι δωδεκαετεῖς ἢ δεκατριετεῖς, ἀλλὰ δὲν λαμβάνουσι σύζυγον ἢ κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἢ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας των. Δὲν γεννῶσι δὲ πολλὰ τέκνα. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἰσὶ στεῖραι· αἱ λοιπαὶ δὲν γεννῶσι πλείονα τῶν 4—5 τέκνων καθ' ἅπαντα τὸν βίον των. Γαλακτοτροφοῦσι δὲ τὰ βρέφη ἐπὶ χρόνον μακρὸν, συνήθως ἐπὶ τρία ἔτη, πολλάκις δὲ ἐπὶ 5 καὶ 6. Ἡ συνήθεια αὕτη τῆς παρατεταμέ-

νης γαλακτοτροφίας ἀποδοτέα εἰς τὴν ἔλλειψιν τῶν τροφίμων. Αἱ γυναῖκες γηράσκουσι ταχέως ἕνεκα τῆς υπερβολικῆς ἐργασίας καὶ τῶν στερήσεων. Οἱ ἄνδρες γηράσκουσι βραδύτερον, ἀλλ' ὀλίγοι καὶ ἐξ αὐτῶν εἰσὶ μακρόβιοι.

Δύσκολον εἶναι νὰ εὔρη τις τὸν μέσον ὄρον τῆς ζωῆς ἐν Νεο-Καληδονίᾳ, καθόσον οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἀγνοοῦσι τὸ ἀριθμεῖν τὰ ἔτη. Ἴδου ὅμως περίπτωσις ἀποδεικνύουσα ὅτι ἡ μακροβιότης δὲν εἶναι τι κοινὸν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ.

Οἱ ἱεραπόστολοι ἐσχετίσθησαν ἐν Βαλαδῇ τῷ 1847 μετὰ τινος γεννηθέντος ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἀφίξεως τοῦ Κοῦκ, ὅστις ἐσχημάτισε διὰ τοὺς ἰθαγενεῖς ἐποχὴν. Ὁ γέρον οὗτος, ὅστις ἐφαίνετο ἐνενηκοντούτης, ἦτο ὁ Πατριάρχης τῆς φυλῆς του καὶ τῶν περιχώρων.

Ὁ Κοῦκ ἀφίκετο ἐν Βαλαδῇ τῷ 1774. Ἄρα ὁ πολὺς γέρον μόλις ἦτο ὑπερῆκοντούτης!

Οἱ Νεο-Καληδόνοι τέλος ἔχουσι ὀξείαν τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ἀκοὴν ὡς πάντες οἱ ἄγριοι λαοί.

ΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ.

Τι εἶναι οἱ μαργαρίται; Εἰσὶν, ὡς λέγουσιν οἱ ποιηταί, δάκρυα καταπίπτοντα ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἢ σταγόνες βροχῆς πίπτουσαι ἐπὶ τῶν πετάλων τῶν ἀνθέων; Ὁχι! Εἰσὶν οὐοὶ πρᾶγμα κοινότατον, πρᾶγμα μηδὲως ποιητικόν. Εἰσὶν ἄσβεστος.

Οἱ κτίσται, οἱ ἐργάται τῶν οἰκοδομῶν οἱ μεταφέροντες ἄσβεστο, μεταφέρουσι μαργαρίταις, καὶ ὅταν ἐργάζονται καὶ διατελῶσι κα-

τάλευκοι κατά τε τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ἐνδύματα, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι εἰσι κεκοσμημένοι διὰ μαργαριτῶν, ὡς πᾶσα κομψευμένη κυρία.

Καὶ ὁμῶς οὐδεὶς δύναται νὰ συγχύσῃ τὴν ἐπὶ τῆς ρινὸς ἀλλοιρὴν τοῦ κτίστου, τὴν συγκειμένην ἐξ ἀσβέστου, μὲ τὸν πολύτιμον μαργαρίτην τὸν ἐξαρτώμενον ἀπὸ τοῦ τρυφεροῦ ὤτιου νεάνιδος. Διότι καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης σύγκεινται ἅπαντες, ἀλλὰ τὶς ἤθελε συγχύσει τὸν ἀγδῆ καὶ μαῦρον καὶ παχύχειλον Βερβερίνον μὲ τὸν κομψὸν νεανίαν τῆς Παρισινῆς ἀριστοκρατίας;

Ὁ ἐρυθρὸς ἀνθραξ, ὁ σμάραγδος, τὸ τοπάζιον, ὁ σάπφειρος, ὁ κόρινθος σύγκεινται ἐκ τῶν αὐτῶν οὐσιῶν ἐξ ὧν σύγκειται καὶ ἡ χρυσοειδεστερά ἀργίλος. Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι ἐν τοῖς ρηθείσι λίθοις ἡ ἀργίλος εἶναι ἀποκεκρυσταλλωμένη.

Ὁ ἀμέθυστος, ὁ βραχώδης κρύσταλλος, ὁ κρηνηδόνιος λίθος, ὁ ἱάσπις, ὁ ἀχάτης λίθος, δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ τὸ δξειδίου μετᾶλλου, καλουμένου *σιλιγγίου*, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς τὸ σιλιγγιον τοῦτο εἶναι ἐπίσης ἀποκεκρυσταλλωμένον.

Ἴδου λοιπὸν τίς ἡ διαφορὰ τῆς κοινῆς ὕλης καὶ τῆς πολυτίμου. Οἱ πολύτιμοι λίθοι εἰσι λίθοι κρῖνοι! ἐν ἀποκρυσταλλώσει.

Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς μαργαρίτας. Ἡ ἀσβεστος ἐξ ἧς σύγκεινται εἶναι διατεθειμένη κατὰ στοιβάδας μαργαριταροειδεῖς.

Ἀλλὰ τίς ἐστὶν ὁ τεχνίτης, ὅστις ἐκ τῆς ἀσβέστου κατασκευάζει τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα σφαιρίδια; Θὰ τὸ πιστεύσητε; εἶναι ἐν ζῶον κοινότατον. Εἷς λευκὸς σκώληξ κατασκευάζει τὸ κοράλλιον ἐν τῷ βυθῷ τῶν θαλασσῶν μία κογχύλη κατασκευάζει τοὺς μαργαρίτας. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἐγίνωσκε τὰς καλλονὰς πάσας τῆς δημιουργίας, τὰ θαυμαστὰ τῆς φύσεως ἀπόκρυφα, θὰ κατεγίνετο ὀλιγώτερον εἰς τὰ μηδαμινὰ καὶ ἀσήμαντα καὶ πλείοτερον εἰς

τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν.

Οὐδὲν ὑπάρχει ἐν τῇ φύσει ἄνευ σκοποῦ, οὐδὲν εἶναι τυχαῖον. Οἱ ἐργάται ἐργάζονται ὅπως κερδήσωσι τὸν ἄρτον· αἱ κογχύλαι δὲ ὅπως εὐχαριστήσωσι τὰς κυρίας, προμηθεύουσαι αὐταῖς στολισμόν; Οὐχί. Ἐκαστος ἐργάζεται πρὸς ἴδιον ὄφελος, αἱ δὲ κογχύλαι ἐπίσης.

Ἄλλ' ἐπιτραπήτω μία παρέμβασις.

Ἐὰν σφαιρὰ τις ἤθελεν εἰσελθεῖν εἰς τὰς σάρκας τῶν τῶσφ βαθέως, ὥστε οὐδ' ὁ ἀριστοῦ τῶν ἰατρῶν νὰ δύναται νὰ ἐξάξῃ αὐτήν, τί θὰ ἐπράττετε; Φρονῶ ὅτι ἠθέλετε ἀρκεσθῆ εἰς τοῦτο μόνον, νὰ παραδεχθῆτε τὸ τετελεσμένον γεγονός καὶ ν' ἀπίσθητε τὴν σφαιρὰν μένουσαν ἐν τῷ σώματι σας. Ὑποθέσωμεν νῦν ὅτι κογχύλη τις ἀνοίγεται ὀλίγον. Κόκκος ἄμμου θέλει εἰσελθεῖν διὰ τοῦ ἀνοίγματος καὶ θέλει εἰσδύσει εἰς τὴν σάρκα τῆς κογχύλης. Τὸ ζῶον θὰ αἰσθανθῆ ὅτι καὶ ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὴν σάρκα τοῦ ὁποίου εἰσδύει σφαιρὰ πρὸς βόλου ὕψους. Ὁ κόκκος ἐκεῖνος διερεθίζει τὴν κογχύλην, ἥτις πειράται, ἀλλὰ ματαίως, νὰ ἐξάξῃ αὐτόν. Εὐτυχῶς τὸ ζῶον φέρει ἐν τῇ σαρκί του ὑγρὸν μαργαρώδες καὶ διαφανές δι' οὗ κατ' ἔτος ἀυξάνει τὰ κελύφη, ἅπερ περικλείουσι τὸ σῶμά του. Ἐπωρελούμενον τοῦ ὑγροῦ τούτου, περιβάλλει τὸν κόκκον τῆς ἄμμου διὰ πρῶτου στρώματος, εἶτα διὰ δευτέρου, ἀκολούθως διὰ τρίτου, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἄχρις οὗ ὁ κόκκος ἐκεῖνος, περιενδύμενος διὰ τῆς ὕλης ταύτης, γίνεται λεῖος καὶ στιλπνός καὶ δὲν ἐνοχλεῖ πλέον τὸ ζῶον, οὐδὲ διερεθίζει τὴν σάρκα του. Ἄν ἀντὶ κόκκου ἄμμου εἰσελθῆ εἰς τὴν σάρκα τοῦ ζώου μικρὸς λίθος, θέλει συμβῆ τὸ αὐτὸ, ἀλλ' ὁ μαργαρίτης ἔσται τότε μέγας.

Βεβαίως ὁ ἀναγνώστης θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὰ ζῶα δὲν εἶναι τῶσφ ἀνόητα ὅσα πιστεύομεν.

Ἴδου διατί ἡ κογχύλη ἐργάζεται πρὸς ὄφελός της κατασκευάζουσα μαργαρίτας καὶ οὐχί

ὅπως προμηθεύσῃ κόσμημα ταῖς κυρίαῖς.

Σημειώσατε ὁμῶς ὅτι οὐχὶ πᾶσαι αἱ κογχύλαι ἔχουσι μαργαρίτας ὠραίους. Αἱ ἄρισται καλοῦνται *arundo margaritifera* καὶ εὐρίσκονται πολλαχοῦ τῆς γῆς, ἰδίως ὁμῶς ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῷ Ἰνδικῷ ὠκεανῷ, τῷ Περσικῷ κόλῳ, ταῖς ἀκταῖς τῆς νήσου Κεϋλάνης, τῇ εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ καὶ τῇ νήσῳ Ὀρμου.

Κογχύλαι ἥτιονος σπουδαιότητος εἰσὶν ἐν τῶν ποταμῶν καὶ λίμναις, ἰδίως δὲ ἐν τοῖς ποταμοῖς τῆς Σκωτίας. Οἱ Σκωτικοὶ μαργαρίται, καὶ τοὶ μικροὶ, πωλοῦνται εἰς καλὰς τιμὰς ἐν Λονδίῳ καὶ Παρισίοις.

Οἱ Ὀλλανδοὶ, σπουδάζαντες καλῶς τὸν τρόπον δι' οὗ φυσικῶς κατασκευάζονται οἱ μαργαρίται, ἐπωφελήθησαν τῆς ἀνακαλύψεως ἐν ταῖς ἀποικίαις τῶν τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ καὶ πρᾶττουσι τὸ ἐξῆς. Ἀλιεύουσι κογχύλας, εἰσάγουσιν εἰς αὐτὰς ξένον σῶμα, ὅπερ νὰ μὴ δύναται εὐκόλως τὸ ζῶον νὰ ἀποβάλλῃ, καὶ εἶτα ρίπτουσι αὐτὰς ἐντὸς ὠρισμένου τῆς θαλάσσης μέρους. Μετὰ 2—3 ἔτη ἀλιεύουσιν αὐτὰς ἐκ νέου καὶ ἐξάγουσιν ἐξ αὐτῶν περιφήμους μαργαρίτας.

Δὲν εἶναι οἱ Ὀλλανδοὶ πονηροῖατοι;

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἐπιφάνεια καὶ πραγματικότης. — Ἀξιωματικὸς Γασκωνὸς ἐζήτει τὸν μισθὸν του παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργοῦ, λέγων ὅτι ἔπασχεν ἐκ πείνης. Ὁ Ὑπουργός, βλέπων τὸ πρόσωπον τοῦ ἀξιωματικοῦ λίαν εὐτραφέας καὶ εὐχρουν, εἶπεν αὐτῷ:

— Δὲν φρίνεσθε πεινῶν τὸ πρόσωπόν σας τοῦλάχιστον σᾶς διαψεύδει.

— Μὴ ἐξετάζετε τὴν ἐπιφάνειαν, ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματικὸς, ἀλλὰ τὴν πραγματικότητά. Τὸ πρόσωπον ὅπερ βλέπετε δὲν εἶναι ἰδικόν μου· τὸ ἀρεῖλω εἰς τὸν ξενοδόχον μου,

ὅστις μοὶ κάμνει πίστωτιν πρὸ πολλοῦ.

Ἄγωρία τόκογλύφου. — Μέγας τοκογλύφος ἔπνευ τὰ λοίσθια. Ἐκλήθη ἐπομένως ὁ πνευματικὸς παρὰ τῆς συζύγου τοῦ ἀσθενοῦς, ὅπως ἐξομολογήσῃ αὐτόν. Ὁ ἱερεὺς, ἄμκ εἰσελθὼν, ἐπαρουσίασε τῷ ἀγωνιῶντι ἀργυροῦν ἑσταυρωμένον, ὅπως τὸν ἀσπασθῆ. Ὁ ἀσθενής, παρατηρήσας τὸν σταυρὸν, εἶπε, μετὰ κόπου πολλοῦ συναρθρώσας τὰς λέξεις,

— Κύριε...δὲν δύναμαι...νὰ σᾶς δώσω πλείοτερον... τῶν 10 φράγκων...

Ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἱερεὺς ἐζήτει νὰ ἐνεχυριάσῃ τὸν σταυρὸν.

Ἐπερβολὴ τόστιμος. — Κυνηγοὶ τινες ἐπήνουν τοὺς ἑαυτῶν κύνας, ἕκαστος δ' ἐξεθείαζε τὰ προτερήματα τοῦ ἰδικοῦ του.

Γασκωνός τις παρευρεθείς εἰς τὴν συζήτησιν,

— Κύριοι, εἶπεν, ὅλα αὐτὰ τὰ παραδέχομαι, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ εὐρεθῆ κύων ὡς τὸν Ἀζῶρ μου. Πρὸ ἐνὸς ἔτους μέγας λαγῶς ἐφάνη διερχόμενος ἐνώπιόν μου. Ὁ Ἀζῶρ τὸν σταματᾷ. Ἐγὼ ὁμῶς δὲν εἶχα πλέον φυσέκια.

Τὰ εἶχον ἐξαντλήσει. Σπεύδω εἰς καλύβην ποιμένος ἐκεῖ πλησίον καὶ ζητῶ τοιαῦτα δανεικά. Ἐπιστρέφω, ἀλλ' ἀδύνατον ὑπῆρξε νὰ εὕρω τὴν θέσιν ἐν ἧ ὁ Ἀζῶρ εἶχε σταματήσει τὸν λαγῶν. Τὴν ἐλησμόνησα! Ἀπῆλθον, καὶ μετὰ 8 μῆνας, θηρεύων εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, τί ἀπαντῶ; Δύο πτώματα. Τὸ τοῦ Ἀζῶρ μου, ὅστις ἐτήρει τὴν θέσιν του ἐκτοτε, καὶ τοῦ λαγῶ. Ἀμφοτέροι ἐμνον εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, μέχρις οὗ ἀπέθανον ἐξ ἀσιτίας, ὁ Ἀζῶρ περιμένων με ὅπως κτυπήσω τὸν λαγῶν, ὁ δὲ λαγῶς μὴ δυνάμενος νὰ φύγῃ.

Τὸ παράδειγμα. — Συνεβούλευε τις τὴν κυρίαν Λογκεβίλ, ἥτις ἐτιμᾶτο γενικῶς διὰ τὰς ἀρετὰς της, νὰ ἐπισκέπτεται συνεχῶς τὰ

άναντορα, όπως δίδη το καλόν παράδειγμα.

— Δέν δύναμαι νά δώσω καλλίτερον παράδειγμα, ἀπήντησεν ἡ ἐνάρετος κυρία, ἡ ὅταν ἀποφεύγω αὐτά.

Ποιή πρόωρος. — Ὁ δόκτωρ Μπουβάρτ ἐκλήθη νά ἐπιτιμηθῇ ἐπίσκοπον πύσχοντα, ὅστις ἄμα εἶδε τόν ἱατρόν, εἶπεν αὐτῷ:

— "Αχ! ἱατρέ, ἔλθετε, διότι πάσχω ὡς κολασμένος.

— Ἀπό τώρα, πανιερώτατε; εἶπεν ὁ Μπουβάρτ.

Τό διάταγμα τοῦ Καλίφου. — Ὁ *Ιβου Χαριμάχ ἔκαμε φιλοφροσύνην τινά τῷ Καλίφῳ Ἐλ-Μανσοῦρ, ὅστις τόσῳ ηὐχαριστήθη, ὥστε εἶπεν αὐτῷ:

— Ζήτησόν μοι ὅ,τι ἐπιθυμῆς.

— Ἐπιθυμῶ, εἶπεν ὁ Χαριμάχ, νά γράψετε εἰς τόν ἀντιβασιλέα τῆς Μεδινᾶ; ἵνα, ἐάν εὐρεθῶ μεθύων, μὴ μέ τιμωρήσῃ.

— Ὡ! ἀδύνατον εἶναι τοῦτο, εἶπεν ὁ Καλίφης. Οὐδεὶς δύναται νά διαφύγῃ τὴν τιμωρίαν ὅταν μεθύσῃ.

— Ἀλλ' ἐγὼ τοῦτο ἐπιθυμῶ καὶ οὐχὶ ἄλλο, ἀντεῖπεν ὁ Χαριμάχ.

Τότε ὁ Καλίφης εἶπε τῷ γραμματεῖ του:

— Γράψον τῷ ἀντιβασιλεῖ εἰς Μεδινᾶν ὅτι ἂν ὁ *Ιβου Χαριμάχ εὐρεθῇ μεθύων, νά λάβῃ 80 ραβδισμοῦ; ὁ ραβδίσα; ὅμως αὐτὸν νά λάβῃ ἔπειτα 100 τοιοῦτους.

Οἱ φρουροὶ τοῦ ἀντιβασιλέως συνέλαβον ἀκολούθως τὸν Χαριμάχ μεθύοντα καὶ ἔφερον αὐτὸν ἐνώπιόν του.

— Τίς δέχεται νά ραβδίσῃ τὸν Χαριμάχ; ἠρώτησεν ὁ ἀντιβασιλεύς.

— Ἀλλ' οὐδεὶς ἐνεφανίζετο, διότι πάντες ἐγίνωσκον τὸ Καλιφικὸν Διάταγμα.

Τότε ὁ Χαριμάχ ἀφέθη ἐλεύθερος, χωρὶς δίσβλου ὁ νόμος νά μεροληπτήσῃ ὑπὲρ τοῦ προστατευμένου τοῦ Καλίφου.

Ἡ πάλιν ἐν Ἰαπωνίᾳ. — Ὁ λαὸς τῆς Ἰεδ-

δω, πρωτεύουσας τῆς Ἰαπωνίας, ὀλίγον ἐνδιαφέρεται διὰ τὰς ἀπλὰς θεατρικὰς παραστάσεις. Προτιμᾷ μᾶλλον τὰς συγκινήσεις, αἱ παρέχει ἡ θεὰ τῆς πάλης ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπον ἢ πρὸς τοὺς νόμους τοῦ ὕλικου κόσμου. Ὅπως οἱ ἠθοποιοὶ του καθίστανται ἀρεστοὶ αὐτῷ, δέον νά υπερπηδῶσι μέγιστα πρὸς κώμματα καὶ κινδύνους οὐκ εὐκαταφρονήτους. Διὰ τοῦτο οὐθὲν θέαμα ἀρέσκει τόσῳ ἐν Ἰεδδῶ, ὅσῳ οἱ ἀγῶνες τῶν δημοσίων παλαιόντων, εἴτινες; εἰσὶ μία τῶν ἀρχαιοτέρων διασκεδάσεων τοῦ Ἰαπωνικοῦ λαοῦ. Ἡ φυλὴ τῶν παλαιστῶν ἀνάγει τὴν ἐκυτῆ; ἵδρυσιν εἰς τὸν Ἰον μῆνα τοῦ 3ου ἔτους; τῆ; βασιλείας τοῦ Ζιμμοῦ, πρώτου τῆς Ἰαπωνίας Μικάδου, ἥτοι εἰς τὸ 658 Π. Χ.

Τὸ σωματεῖον τοῦτο, τεθὲν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ αυτοκράτορος, κανονίζει ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Κυβερνήσεως κατ' ἔτος τὸ πρόγραμμα τῶν ἑαυτοῦ παραστάσεων, διασπεῖρον αὐτὸ πνταχού τῆ; Ἰαπωνίας. Οὐδαμοῦ τοῦ Κράτους ὅμως ἔχει θέατρον διαρκές. Ὅταν πόλις τις καλῇ τοὺς παλαιστᾶς, ἰδρῦει προσωρινὸν κύκλον, ἐνθα δίδονται αἱ παραστάσεις. Μία σειρά θρανίων ἀποτελεῖ τὰ θεωρεῖα, ἅπερ συγκοινωνοῦσι μετὰ τὴν πλατεῖαν διὰ κλίμακος ἐκ βαμβοῦ. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες παρίστανται ἀναμῖξ εἰς τὸ θέαμα.

Ἄμα τὰ πάντα ἐτοιμασθῶσι, παρουσιάζεται εἰς τὴν σκηνὴν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ θιάσου, ὅστις ἐκθέτει τὴν σερᾶν τῶν ἐν τῷ προγράμματι ἀγῶνων καὶ τοῦ; τίτλους τῶν διασῆμων παλαιστῶν, εἴτινες θὰ ἀγωνισθῶσι. Τὸ τύμπανον ἀγγέλλει τὴν ἐναρξιν τοῦ ἀγῶνος. Οἱ παλαισταὶ ἐξέρχονται παρατεταγμένοι εἰς γραμμὴν, ἥτις; διαχάζεται πᾶραυτα. Τέσσαρες; Ἐλλανοδίκα παρίστανται ἐκεῖ. Ὁ διευθυντῆ; κρατε; ριπίδιον δι' οὗ διευθύνει τὸν ἀγῶνα. Καλεῖ δὲ ἀμέσως δύο ἐκ τῶν παλαιστῶν, οἵτινες πρῶτον πίνουσι ὕδωρ, εἶτα λαμβάνουσι δράκα ἄλατος καὶ σπείρουσιν αὐτὴν ἐπὶ τῆ; ἀμμου; ὅπως ἐξορκίσωσι τὰ κακὰ πνεύματα. Με-

τὰ τοῦτο λαμβάνει ἕκαστος τὴν θέσιν του καὶ ἀφοῦ ἀτενίσωσιν ἀλλήλους ἀγρίως, συμπλέκονται. Ὁ ἀγὼν συνίσταται εἰς τὸ νά ἐξωθήσῃ ὁ εἰς τὸν ἕτερον ἐκτὸς τοῦ κύκλου. Καὶ κατὰ ἐν ἂν ἐξέλθῃ βῆμα τοῦ κύκλου ὁ παλαιστῆς, θεωρεῖται ὡς ἡττημένος. Ὁ νικητῆς ραίνεται ὑπὸ τοῦ πλήθους; διὰ δῶρων, οἷον ρινομάκτρων ἢ ἄλλων ἀντικειμένων.

Ἡ κυβέρνησις ἐπιτρέπει τοῖς παλασταῖς τοῦτοι; νά φέρωσι σπάθην εἰς τὸ πλευρὸν, τὸ δὲ κοινὸν σέβεται αὐτοὺς καὶ τιμᾷ μεγάλως.

Ὁ πλείοτερον ἐξοδύων οἰκονομεί. — Ὁ Λουδοβίκος ΙΒ' εὐρισκόμενος ἐν Σαιντ-Οουεν, ἀνεγίνωσκε τῷ πρίγκιπι Ταλλεϋράνδῳ, ἀρχηγῷ τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως, τὸ σύνταγμα, ὅπερ προϋτίθετο νά δώσῃ εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Ταλλεϋράνδος, παρατηρῶ ἔλλειψιν τινά.

— Ποίαν;

— Δέν ὤρισατε τὴν ἀντιμισθίαν τῶν βουλευτῶν.

— Ἀλλὰ τοῦτο δέν εἶναι ἔλλειψις; ἐνόμισα κάλλιον ν' ἀρίσω αὐτοὺς ἀμίσθους, διότι τοῦτο εἶναι ἀξιοπρεπέστερον διὰ τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ λαοῦ.

— Ναί, Μεγαλειότατε, ναί... ἀλλὰ... τοιουτοτρόπως... ἡ ἀντιπροσωπεία θὰ στοιχίζῃ πλείοτερον.

Διαζύγιον. — Εἶς τινά γυναῖκα ἐκθέτουσαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοὺς λόγους δι' οὗ; ἐξῆτει τὸ ἀπὸ τοῦ συζύγου τῆς διαζύγιον, ὁ δικαστῆς εἶπεν:

— Ἀλλὰ πρὶν ὁ σύζυγός σου σὲ ἠγάπα τόσον.

— Μάλιστα, ἀλλὰ τότε ἄμα μ' ἐπλησίαζεν ἐκτύπα σφοδρῶς ἡ καρδιά του, ἐνῶ νῦν κτυπᾷ σφοδρῶς τὸ μπιστοῦνί του.

Αἱ γυναῖκες. — Ἐπιστήμων τις Ἄγγλος ὑπελόγησεν ὅτι ἕκαστος ἀνὴρ ὀμιλεῖ τοῦλάχιστον τρεῖς ὥρας καθ' ἑκάστην, προφέρων 100

λέξεις κατὰ λεπτόν, ἥτοι 29 σελίδας ἐντύπου εἰς σχῆμα ὄγδον καθ' ὥραν. Τοιουτοτρόπως δύναται νά σχηματίσῃ κατ' ἔτος 52 ὀγκῶδεις τόμοι.

Ἐβλήθη δὲ ἂν ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ἀφορᾷ καὶ εἰς τὰς γυναῖκας, ἀπήντησε:

— Ναί, ἀρκεῖ νά πολλαπλασιασθῇ διὰ τοῦ δέκα.

Σκιαγραφίαι πόλεων. — Ἡ ἀ' Ἐφημερίς τῆς Κιγκινάτης, ἐδημοσίευσε τίνας ιδιότητας ἀπαιτεῖ παρά τῶν ἀνθρώπων ἐκάστη πόλις τῶν ἠνωμένων πολιτειῶν, ὅπως πᾶς ὁ μεταβαίνων εἰς αὐτάς γινώσκῃ μὲ τίνα πόλιν ἔχει νά κάμῃ. Ἐζωγράφησε λοιπὸν πάσας τὰς πόλεις ὑπὸ τὴν μορφήν γυναικῶν καὶ ἐνώπιον ἐκάστης αὐτῶν ἀνθρώπων ζητοῦντα τὸν ἐρωτᾷ τῆς.

Ἡ Βοστώνη ἴσταται ἀτάραχος φέρουσα διόπτρα καὶ παρατηροῦσα ψυχρῶς τὸν πρὸ αὐτῆς ἀνθρώπον, ἂν ἐρωτᾷ:

— Τί ἐσπουδάσετε;

Ἡ Νέα Ἰόρκη πολυτελῶς ἐνδεδυμένη καὶ μὲ φόρεμα μακρὰν ἔχον τὴν οὐράν, λέγει τῷ ἐραστῇ τῆς:

— Πόση εἶναι ἡ περιουσία σας;

Ἡ Φιλαδέλφεια δεικνύει τοὺς ὠραίους τῆς ὄμους, ἔχει συμπεριφορὰν ἀριστοκρατικὴν καὶ λέγει τῷ ἐραστῇ τῆς.

— Ποῖος ἦτον ὁ πάππος σας;

Ἡ Οὐασιγκτόνη μειδιᾷ ἀκούουσα τὴν μουσικὴν παίζουσαν στρόβιλον τινά τοῦ Στράους καὶ λέγει ἐρυσθίως τῷ αἰτοῦντι τὴν ἀγάπην τῆς.

— Γινώσκετε, κύριε, χορὸν;

Γιγαντιαία μηχανή. — Ἐν Νέα Ἰόρκη ὑπάρχει ἐφημερίς μεγίστη New-York-Herald καλουμένη, ἥτις ἔχει νέον μηχανικὸν πισστήριον ἐφευρεθὲν ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ Βουλλῶκ, ὅπερ τυπώνει ἀμφοτέρωθεν καὶ συγχρόνως τὸ τετραπλοῦν φύλλον τοῦ Herald. Ἐκάστην ὥραν τυποῦνται διὰ τοῦ πιστηρίου τούτου 20 000 ἀντίτυπα. Τρεῖς ἀνθρώποι ἀρκοῦσι διὰ τὸν χειρισμὸν του. Ὁ Herald ὑπελόγησεν ὅτι χάρις τῇ μηχανῇ ταύτῃ ἐξοικονομεῖ 25,000 φράγκα κατ' ἔτος, καθόσον τὰ τελειότερα ἀτμομηχανικὰ πισστήρια τοῦ Χόε ἀπαιτοῦσι πρὸς χειρισμὸν αὐτῶν 15 ἀνδρας.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς ποιημάτιόν τι τῆς Δεσποινίδος * * *

Καὶ ἄλλοτε ἐξέφρασεσ τὸς πόθους καὶ τὴν ζάλην,
 Οὓς καὶ προχθὲς δὲν ἔκρυφες εἰς ἄλλο ποίημά σου,
 Ἄλλὰ συγχρόνως μ' ἀποθοῖν ἀπὸ τὴν σὴν ἀγάλην
 Οἱ μυρωμένοι στίχοι σου, τὰ θεῖα ἄσματά σου.
 Θέλεις νὰ ζήσω ! ἀλλὰ πῶς ; λιμένα δὲν εὐρίσκω....
 Σοὶ εἶμαι, λέγεις, ἀπροσφιλῆς καὶ θυμῶς... ἀποθνήσκω!

« Πάντοτε μ' ἦσο προσφιλῆς καὶ ἀπροσφιλῆς θὰ μένης! »
 ὦ ! στίχος ἀνεξάντηλον τὸ ἄρωμα ἐγκαλείων !
 Ἄν ἐγεννήθην δυστυχῆς, ἂν ἐγεννήθην πέννης,
 Ἄν ὄλην τὴν νεότητά διήνυσσα δακρύων,
 Ἄν δὲν εὐρήκα οὐδαμοῦ τῆς γῆς παρηγορίαν,
 Μὲ εἶνα στίχον μ' ἔδωκες σὺ καὶ τὴν εὐτυχίαν.

Ναί ! μέγας εἶναι θησαυρὸς αἱ λέξεις σου ἐκεῖναι.
 Πλὴν θησαυρὸς, ὅν τινα χεῖρ ἀδυνατεῖ νὰ φθάσῃ.
 Τί ὄφελον ἀδάμαντες ἂν οἱ ἀστέρες εἶναι,
 Ἢ μαργαρίται παμπληθεῖς ἂν εἶν' ἐν τῇ θαλάσῃ ;
 Τί ὄφελει νὰ μ' ἀγαπᾶς, ἀφοῦ μὲ κατατῆκεις ;
 Νὰ σ' εἶμαι τόσῳ προσφιλῆς, κ' εἰς ἄλλον νὰ ἀνίμης;
 ὦ φίλη, μ' ἐγχειρίδιον τὸν θάνατον μοὶ θίδεις,
 Ἄφοῦ αὐτὸ ἀνέδαφες εἰς νέκταρ κ' ἀμβροσίαν !
 Τί πράττει πλὴν ὁ θάνατος ; — ὦ ! τοῦτο μὴ παρίδης,
 Μᾶς ὀδηγεῖ πρὸς τὴν ζωὴν, πρὸς τὴν ἀθανασίαν.
 Ἄρα μὴ νόμιζ' εὐχολον τὸ νὰ σὲ λησμονήσω,
 Διότι, ἔστω καὶ νεκρὸς, λατρεύων σε θὰ ζήσω.

Ὅφελεις, λέγεις, τὴν σιγὴν ἀκόμη νὰ τηρήσῃς.
 Ἄλλὰ δὲν μοὶ ὀμίλησες τοσάκις ἀκουσίως ;

Καὶ ἔπειτα νὰ σιωπῶ ἐγὼ θὰ ἀπατηθῆς,
 Ὅστις δὲν βλέπω ἄνευ σοῦ τί ὄφελει ὁ βίος ;
 ὦ ! εἶναι ἀκατάληπτος σιγὴ τοιαύτη, φίλη,
 Ἄφοῦ λοιπὸν μὲ ἀγαπᾶς, ὡς ὀμιλῶ, ὀμιλεῖ.

Ἐν τῷ πελάγει τῆς ζωῆς ἐὰν συναντηθῶμεν,
 Ὅπόταν καὶ ἡ Μοῦρά μας τὸν ὄρομον της ἀλλάξῃ...
 Καὶ αἴφνης ἀντιμέτωποι οἱ δύο εὐρεθῶμεν,
 Τί τότε ἢ καρδιά σου ἢ τρυφερά θὰ πράξῃ ;
 ὦ ! θὰ δακρύσῃς ἄκουσα, τὰς χεῖρας θὰ ἐκτείνῃς,
 Θὰ μ' ἀσπασθῆς καὶ ἔπειτα... τὴν κεφαλὴν θὰ κλίνης

ὦ ! πόσα τότε δάκρυα θὰ χύσωμεν ἠδέα !
 Τὰ παγωμένα μας εὐθὺς πῶς θ' ἀναζήσουν στήθη !
 Καὶ θὰ ἐκλείψουν τὰ δεινὰ τοῦ ἔρωτος τ' ἀρχαῖα.
 Τότε θὰ ὦμεν εὐτυχεῖς... τὰ ἄλλα ὅλα λήθη.
 Ἄλλ' ὁμῶς, φίλη... διατ' δὲν προτιμᾶς ἢ ὦρα
 Ἐκεῖνη ἢ τρισόλιθος νὰ εἶναι μᾶλλον... τῶρα ;

1874

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος.

Τὸ Ε.

Λύσις τοῦ Γρίφου

Ἡ ἀργία πάσης κακίας εἶναι πηγὴ.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Εἰς ἐμὲ πολλοὶ συρρέουν ἵνα καταδροσιθεῶσιν
 Ἐν Ἀθήναις· νεαί, γράϊαι καὶ πᾶν εἶδος συρφετοῦ.
 Ἄν τὴν κεφαλὴν μ' ἀλλάξῃς, ἅπαντες ἐνθουσιθεῖσιν
 Εἰς τὴν θεᾶν μου καὶ εἶμαι ποθητὸν ἐγὼ παντοῦ.

ΓΡΙΦΟΣ.

Ἀρχαῖος Θεός

τι τι τι
 τι ους τι
 τι τι τι τι

ἔστ

τ

Οἶμοι